

Substantivernes digter

Birgitte Krogsbøll. Foto: Mellisa Kühn Hjerrild

ANMELDELSE / 15.02.24

Kærlig, opmærksom digtsamling er et finurligt-melankolsk nybrud i Birgitte Krogsbølls forfatterskab.

Hans Peter Madsen

Del artikel: [f](#) [t](#)

»Mulige plantenavne:// liden grødbug/ stinkende prikfod/ klamrende gøgevinge/ storskællet haretarm/ surpelset odderurt/ sløset byldevikke/ kæmpe busse«.

Sådan lyder et typisk Birgitte Krogsbøll-digt og har gjort det siden begyndelsen med et højdepunkt i *dyr med næb ordnet efter antal vinger* (2013). Birgitte Krogsbøll er substantivernes digter; ligesom hos Sten Kaalø består hendes digte ofte af ordlister og ikke andet, for mere behøver man ikke at sige end: » vand/ gær/ mel// tid/ salt/ brød// korn/ sten/ skal/ kerne// hud/ isse/ knogle/ hjerne// skorpe/ varme/ vand «.

Eller: » og koste og river/ og pensler og børster/ og kamme! og gafler!/ og nåle/ og pinde/ og lanser!// og fyr/ og tårne/ og møller!// og save og knive/ og høvle og spatler/ og mejsler!/ og bor! «

Men i *værn ly læhegn* sker der noget nyt. Ikke kun fordi Ukrainekrigen sniger sig ind i ordlisterne gennem køkkenradioen, så » beskyttelsesrum « står ved siden af » kokosmakron « – men også fordi den Inger Christensen-agtige, skrøbelige melankoli, der altid har syntes at ligge under behovet for at gentage navnene på alt det, der findes, træder tydeligere frem og bliver mere personlig.

Centralt i samlingen – med sine 135 sider den uden sammenligning længste i forfatterskabet – står digtene om at være pårørende. Som jeg forstår det til en person med demens, men det kunne for så vidt også være en døende ven eller forælder; digtene sætter ikke utvetydige ord på hverken sygdommen eller relationen, for som et digt lyder: » taler sagte/ om/ rædslerne/ ikke for at/ være døv/ for dem/ for ikke at/ vække. «

Det er digte med genkendelige sorgerfaringer som disse: » hjemme griber jeg mig selv/ i at tænke: – mon du ringer nu?/ eller – skal jeg ringe til dig?/ og så lander dette bjerg/ oven i mit hoved:/ du er på vej/ væk/ ad/ en smal, snoet/ og jeg håber også/ åh, jeg håber/ rolig venlig/ sti/ og/ ringer/ aldrig igen. «

“ **den Inger Christensen-agtige, skrøbelige melankoli, der altid har syntes at ligge under behovet for at gentage navnene på alt det, der findes, træder tydeligere frem og bliver mere personlig**

Men selvom afskeden beskrives som en stank (« jeg vil ikke have den/ lugten af mørke «), er den, som alt altid er hos Birgitte Krogsbøll, også en anledning til kærlig opmærksomhed – som i dette firdobbelte haiku: » så en bi i dag/ den smukkeste, jeg har set/ en bladskærerbi// var den krystalsmuk/ eller er mit øjes lys/ stærkere i dag?// det er som om jeg/ tager afsked hvert sekund/ er det mon lykke?// at alt endelig/ er lige her, lige nu/ i en lille bi? «

I *værn ly læhegn* er der digte af den Birgitte Krogsbøll, man kender, med ordlister og dyrelister, selvopfundne sammensatte substantiver og kærlige finurligheder a la Eske K. Mathiesen. Men med denne samling kan man også tilføje Pia Juul til listen over beslægtede forfatterskaber ordnet efter antal bevingede ord – for naturen, der omgiver jeget, er ikke kun en anledning til latter, men også til overhovedet at leve: » jeg vil ikke væk/ jeg vil blive her altid/ nej jeg vil ikke// jeg blir jo så træt/

man blir jo så udmattet/ og så slidt og øm// og man vil hvile/ men stadigvæk blive her/ for altid ja alt// så længe der er/ strå der vipper i brisen/ der dufter, blir jeg. «

Del artikel: [f](#) [t](#)

ANNONCE

Mest læste

KULTUR — KOMMENTAR

Italesat autenticitet

Dansk dokumentarfilm har de seneste år været tynget af klodset metakommentering og en fortænkt inddragelse af instruktørens eget privatliv. Tendensen kan dog sammenkædes med et af dokumentarismens...

SAMFUND — KOMMENTAR

Lars Løkke Rasmussen er (også) skyld i Nordic Waste-skandalen

Politikernes forargelse over Torben Østergaard-Nielsen er ren populisme. Den handler kun om efterspillet. For ansvaret for, at miljøkatastrofen ved Randers kunne ske i første omgang, er politisk.

KULTUR — ANMELDELSE

En guidebog til min mors generation

Naja Marie Aidt har skrevet en stærk og poetisk fortælling om den midaldrende kvinde, som er udmattet nu.

SAMFUND — RAPPORT

Et kompromis mellem det gamle og det nye København

Den brune bodega står i manges øjne som et symbol på det gamle København. Da Glashuset i Nordvest blev nødt til at lukke, valgte en gruppe yngre stamgæster at købe baren og omdanne den til Bodega...